

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 września 2015 roku w sprawie z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. przeciwko A. B. o zapłatę 1.347,99 złotych Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.347,99 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. (wyrok k. 66, uzasadnienie k. 67-71)

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając:

I. naruszenie przepisów postępowania, w szczególności:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności polegające na przyjęciu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności zeznania świadków i stron świadczą o zawarciu umowy przez strony, wykonaniu umowy przez powoda i w związku z tym uprawnienia żądania zapłaty od pozwanego;

b) art. 217 § 1 poprzez oddalenie prawidłowo zgłoszonych wniosków dowodowych przez pozwanego mających na celu ustalenie istoty sprawy;

c) obrazę art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. polegającą na pominięciu przez Sąd I instancji dowodu z zeznań strony pozwanej i w konsekwencji błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie opierając je jedynie na twierdzeniu świadka G. O., który jest zainteresowany pozytywnym rozstrzygnięciem, gdyż cesja wierzytelności ma jedynie charakter powierniczy a zapłata nastąpi dopiero po odzyskaniu należności od pozwanego; braku wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy mających wpływ na rozstrzygnięcie; braku ustalenia istoty sprawy;

d) obrazę art. 233 § 1 k.p.c. polegającą na uznaniu przez Sąd I instancji, iż powód wykazał fakt zawarcia umowy i jej wykonania, w sytuacji gdy roszczenie w tym zakresie jest niezasadne, jeśli uwzględnić fakt, iż pozwany w okresie wystawienia faktur spornej faktury VAT chorował w związku z tym niemożliwym byłoby odebranie przez niego drzwi, których nie zamawiał. Sąd pominął zupełnie okazane zaświadczenia lekarskie oraz z przyczyn nie znanych nie dał wiary zeznaniom pozwanego;

e) Sąd I instancji nie nadał żadnego znaczenia bezspornemu faktowi, iż faktura VAT stanowiąca podstawę żądania pozwu nie została podpisana przez pozwanego a fakt, iż znajduje się na niej jedynie nieczytelna parafa, która mogła być postawiona przez każdą dowolną osobę nie stanowi dowodu, iż pozwany odebrał rzeczony towar; fakt braku zamówienia i dowodu wydania towaru świadczy jedynie o braku zasadności powództwa; sąd pominął w całości fakt, iż pozwany zeznał, iż faktury odbierane przez niego zawierają czytelny podpis oraz pieczęć firmową. Sąd nie zbadał czy pozwany zaksięgował sporną fakturę zaliczając jej wartość w koszty swojej działalności gospodarczej, aby ponad wszelką wątpliwość ustalić czy rzeczywiście pozwany odebrał towar i fakturę, czemu zaprzecza;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 627 k.c. i 642 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i w konsekwencji uznanie, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy a nadto, iż powód wykonał ją należycie, co kwestionował pozwany; przede wszystkim roszczenie powoda nie zostało udowodnione na gruncie art. 6 k.p.c. (raczej

6 k.c.), gdyż brak jest jakiegokolwiek dokumentu potwierdzającego fakt czy powód w ogóle otrzymał zamówienie od pozwanego; przecież logicznym jest, iż takie zamówienie winno zostać sporządzone na piśmie, gdyż zawiera wymiary pod konkretne zamówienie do klienta; mimo wszystko w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcami istnieje wymóg zachowania formy pisemnej a nadto powszechną praktyką jest sporządzenie chociaż pisemnego zamówienia tak aby nie było wątpliwości, co do wymiarów, ale okoliczności te Sąd I instancji zupełnie pominął; pozwany nie wie na jakiej podstawie Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom G. O. będącym de facto powodem w sprawie i jest zainteresowany korzystnym rozstrzygnięciem zatem jego zeznania nie posiadały waloru obiektywizmu;

3. uchybienie art. 206 k.p.c., 207 k.p.c., art. 208 k.p.c., w zw. z art. 210 k.p.c. poprzez nie udzielenie dodatkowego terminu na sprecyzowanie tez dowodowych w sytuacji kiedy dla Sądu tezy te nie były wystarczająco sprecyzowane; wbrew ustaleniom Sądu I instancji odpowiedź na pozew została złożona przez pozwanego, który nie był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika;

4. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez uzasadnienie wyroku, które zawiera jedynie ogólnikowe stwierdzenia i brak w nim odwołania do wszystkich dowodów przeprowadzonych w toku postępowania;

5. brak przeprowadzenia przez Sąd I instancji wszystkich dowodów uniemożliwił ustalenie istotnych okoliczności w sprawie; rzecz bowiem w tym, że twierdzenie Sądu I instancji „ powód wykonał umowę o dzieło" nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Wobec powyższych uchybień pozwany wskazał, iż Sąd I instancji nie rozpoznał istoty rozpoznawanej sprawy.

Skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości;

ewentualnie o:

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

- w każdym rozstrzygnięciu zasądzenie zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, według norm przepisanych.

(apelacja k. 76- 81)

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych. (odpowiedź na apelację k. 95- 97)

Sąd Okręgowy, Sąd Gospodarczy zważył, co następuje:

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c.

W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W świetle stanowiska Sądu Najwyższego apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej

instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

W postępowaniu uproszczonym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa

(art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Apelacja pozwanego jest bezzasadna i podlega oddaleniu. W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami

w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również zastosował właściwe przepisy prawa materialnego. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, a poczynione ustalenia faktyczne przyjmuje za własne.

Załączone do apelacji kserokopie dokumentów Sąd Okręgowy pominął na podstawie art. 381 k.p.c., ponieważ pozwany mógł je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, a potrzeba powołania się na ten dowód nie wynikła dopiero na etapie postępowania apelacyjnego.

Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później.

Przez nowe fakty i dowody należy rozumieć te, które nie były stronie znane do chwili wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji (art. 316 k.p.c.) lub te, które powstały już po wydaniu wyroku. Można powoływać również fakty i dowody, które wprawdzie były znane stronie przed wydaniem wyroku przez sąd pierwszej instancji, lecz ich powołanie przez stronę nie było konieczne.

Przepis art. 381 k.p.c. ma charakter wyjątkowy, nie może być więc interpretowany w sposób rozszerzający (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13.6.2012 r., II CSK 608/11, opubl. Legalis).

Uregulowanie zawarte w tym przepisie jest wyrazem dążenia do koncentracji materiału dowodowego przed sądem pierwszej instancji. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi liczyć się z tym, że sąd drugiej instancji wniosku dowodowego nie uwzględni (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17.04.2002 r., IV CKN 980/00, opubl. Legalis).

W przepisie art. 381 k.p.c. chodzi o te fakty i dowody, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.).

Strona, która powołuje w postępowaniu apelacyjnym nowe fakty lub dowody powinna wykazać, że nie mogła ich powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji lub że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Strona powinna zatem przynajmniej uprawdopodobnić wystąpienie okoliczności, o których mowa w art. 381 k.p.c., co w rozpoznawanej sprawie nie nastąpiło.

Z podniesionych w apelacjach zarzutów, w pierwszej kolejności rozważenia wymagają zarzuty dotyczące naruszenia przepisów kodeksu postępowania cywilnego, gdyż poprawność zastosowania przepisów prawa materialnego może być oceniana jedynie w odniesieniu do stanu faktycznego ustalonego zgodnie z zasadami procedury cywilnej (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 2 lipca 2004 roku, w sprawie II CK 409/03, opubl. Lex nr 148384).

Chybione są zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Stosując zasadę swobodnej oceny dowodów według własnego przekonania, sąd obowiązany jest przestrzegać zasad logicznego rozumowania, a więc może z zebranego materiału dowodowego wyciągnąć wnioski tylko logicznie uzasadnione. Sąd może dać wiarę tym lub innym świadkom, czyli swobodnie oceniać ich zeznania, nie może jednak na tle tych zeznań budować wniosków, które z nich nie wynikają. Przy ocenie dowodów, tj. ich wiarygodności i mocy, istotną rolę odgrywają zasady doświadczenia życiowego.

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 417/01, LEX nr 157326).

W tym zakresie należy brać pod uwagę cały materiał sprawy. W wyniku swobodnej oceny dowodów sąd dokonuje selekcji zebranego materiału pod kątem widzenia istotności poszczególnych jego elementów. Dalszym założeniem prawidłowej oceny dowodów jest ich poprawna interpretacja: np. wykładnia dokumentu, wykładnia zeznań świadka itd.

W rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest sprzeczne z tymi okolicznościami, które zostały ustalone w toku postępowania. Nie można zarzucić temu Sądowi, iż wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności, czy też przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy (fakty, które nie zostały potwierdzone materiałem), bądź przeciwnie - uznał za nieudowodnione pewne fakty mimo istnienia ku temu dostatecznej podstawy w zebranych materiale.

Wbrew stanowisku skarżącego, ustalenia faktyczne Sądu I instancji są zgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym oraz zostały dokonane zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy przeprowadził dowody zgłoszone przez strony i ocenił ten materiał zgodnie z wymogami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zgłosił jedynie dowód z faktury nr (...). W toku postępowania pozwany nie zgłaszał dalszych wniosków dowodowych.

Na rozprawie w dniu 21 września 2015 roku pozwany oświadczył, że w dniu kiedy miał odbierać towar był na zwolnieniu lekarskim, chce złożyć dokument, ale nie ma go przy sobie, innych wniosków dowodowych nie zgłasza. Nie wnosi o dopuszczenie dowodu z jego przesłuchania. Pozwany na rozprawie nie okazał zaświadczenia lekarskiego.

Dowód z przesłuchania stron nie został zgłoszony i nie został przeprowadzony, a więc zeznania stron nie były przedmiotem oceny Sądu Rejonowego. Wyjaśnienia informacyjne pozwanego nie są dowodem w sprawie.

Na załączonej do pozwu fakturze VAT jest taka sama parafa jak na fakturach, które pozwany zapłacił.

Dowód na okoliczność czy pozwany zaksięgował sporną fakturę nie został zgłoszony, a więc nie został również przeprowadzony.

Pozbawiony racji jest też zarzut obrazy art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. polegającej na pominięciu przez Sąd I instancji dowodu z zeznań strony pozwanej.

Dowód z przesłuchania pozwanego nie został zgłoszony i nie był przeprowadzony, a więc już tylko z tego powodu Sąd Rejonowy nie mógł pominąć zeznań strony pozwanej.

W zestawieniu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, twierdzenia skarżącego stanowią jedynie niedopuszczalną polemikę z oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy, bez równoczesnego wykazania, by ocena ta była sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym lub

z innych względów naruszała przepis art. 233 § 1 k.p.c.

Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Przepis 233 § 1 k.p.c. jest naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Ponadto, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając.

Nie sposób również zgodzić się z zarzutem naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie prawidłowo zgłoszonych wniosków dowodowych przez pozwanego mających na celu ustalenie istoty sprawy;

Sąd Rejonowy nie oddalił żadnych prawidłowo zgłoszonych przez pozwanego wniosków dowodowych mających na celu ustalenie istoty sprawy.

Nie jest też trafny zarzut uchybienia art. 206 k.p.c., 207 k.p.c., art. 208 k.p.c., w zw. z art. 210 k.p.c. poprzez nie udzielenie dodatkowego terminu na sprecyzowanie tez dowodowych.

Pozwany wraz z nakazem zapłaty otrzymał pouczenie o treści art. 136 § 2 k.p.c. oraz art. 503 § 1 zd. 2 k.p.c.

Sąd I instancji w świetle powołanych wyżej przepisów nie miał obowiązku udzielenia pozwanemu dodatkowego terminu na sprecyzowanie tez dowodowych.

Nie jest też zasadny zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Zgodnie z powszechnie przyjmowanym w orzecznictwie poglądem, uzasadnienie wyroku wyjaśnia przyczyny, dla jakich orzeczenie zostało wydane, jest sporządzane już po wydaniu wyroku, a zatem wynik sprawy z reguły nie zależy od tego, jak napisane zostało uzasadnienie i czy zawiera ono wszystkie wymagane elementy.

Z tych przyczyn zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie II PK 202/10, w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 r. w sprawie II UK 148/09, podobnie SA w Poznaniu w wyroku z dnia 27 października 2010 r. w sprawie I ACA 733/10, opublikowanych w Legalisie).

W rozpatrywanej sprawie uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera szczegółowe ustalenia faktyczne, ocenę dowodów i wyczerpujące rozważania pozwalające odtworzyć tok rozumowania Sądu Okręgowego. Nie jest zatem dotknięte tego rodzaju uchybieniami, które mogłyby skutkować wzruszeniem zakwestionowanego apelację orzeczenia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy umożliwił Sądowi I instancji ustalenie istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy.

Przez nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. należy przede wszystkim rozumieć niezbadanie podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia. O sytuacji takiej można mówić, jeżeli np. sąd nie wniknął w całokształt okoliczności sprawy, ponieważ pozostając w mylnym przekonaniu ograniczył się do zbadania jedynie kwestii legitymacji procesowej jednej ze stron lub kwestii przedawnienia, w związku z czym przedwcześnie oddalił powództwo albo jeżeli zaniechał zbadania merytorycznych zarzutów pozwanego, związanych z ewentualną wiarygodnością wzajemną, przysługującą pozwanemu wobec powoda. Do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi również w sytuacji, w której sąd pierwszej instancji dokonał oceny prawnej roszczenia bez oparcia jej o właściwie

ustaloną podstawę faktyczną i w związku z tym w sprawie zachodzi potrzeba poczynienia po raz pierwszy niezbędnych ustaleń faktycznych (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 grudnia 2015 r. III CZ 55/15, opubl. www.sn.pl, Legalis).

W prawidłowo ustalonym stanie faktycznym nie jest zasadny zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 627 k.c. i art. 642 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię.

Z ustaleń faktycznych, które nie zostały skutecznie podważone przez pozwanego, jednoznacznie wynika, że przyjmujący zamówienie wykonał i wydał towar pozwanemu zgodnie z zamówieniem złożonym w formie ustnej, a pozwany nie zapłacił umówionego wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

Przepis art. 642 § 1 k.c. stanowi, że w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła.

Artykuł 6 k.c. ustanawia podstawową regułę dowodową, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przepis ten nie stanowi natomiast samodzielnej podstawy prawnej rozstrzygnięcia sprawy (zob. wyr. SN z 10.11.1997 r., I PKN 375/97, OSNCPIUS 1998, nr 18, poz. 537). Wspomniana reguła pozostaje w związku z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego o dowodach.

Ciężar udowodnienia faktu, o którym mówi omawiany przepis, nie stanowi obowiązku prawnego. Norma wyrażona w tym przepisie nie jest bowiem adresowana do strony, ale do sądu. Niekiedy twierdzi się, że art. 6 k.c. wyraża „powinność procesową”, rozumianą jako powinność strony „wobec niej samej”, wypełnianą we własnym jej interesie (dla wygrania procesu). Jest to efekt spostrzeżenia, że konsekwencją niewykazania przez stronę prawdziwości jej twierdzeń o istotnych faktach jest to, że fakty te nie będą stanowiły podstawy rozstrzygnięcia sądowego, przez co strona nie osiągnie korzystnego dla siebie orzeczenia.

Działanie reguły ogólnej z art. 6 k.c. wymaga wskazania, że na gruncie prawa cywilnego materialnego fakty (okoliczności), z którymi prawo łączy powstanie, zmianę lub ustanie stosunków cywilnoprawnych, są zdarzeniami cywilnoprawnymi. Stanowi to podstawę do podziału, na tle omawianego artykułu, faktów dowodzonych w procesie cywilnym na trzy rodzaje: a) fakty prawotwórcze, b) fakty tamujące powstanie prawa, c) fakty niweczące prawo. Reguła art. 6 k.c. ma więc złożone znaczenie materialnoprawne i procesowe i powszechnie w doktrynie przyjmuje się, że powód powinien udowodnić fakty prawotwórcze, a pozwany fakty niweczące to prawo lub uniemożliwiające jego powstanie.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 6 k.c., jeżeli ustalony w wyroku stan faktyczny jest wynikiem oceny przeprowadzonych dowodów, a nie opiera się wyłącznie na stwierdzeniu, że strona (nieobciążona ciężarem dowodu) nie zaferowała stosownych dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego, Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 24 maja 2012r., II UK 266/11, opubl.: Legalis).

Do naruszenia art. 6 k.c. dochodzi wtedy, gdy sąd orzekający przypisuje obowiązek dowodowy innej stronie niż ta, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy, Izba Cywilna w wyroku z 15 marca 2012r., I CSK 345/11, opubl.: Legalis).

Umowa o dzieło jest umową zobowiązującą o charakterze wzajemnym, w której odpłatność – obowiązek zapłaty wynagrodzenia przez zamawiającego, należy do jej elementów przedmiotowo istotnych, konsensualna, skoro do jej zawarcia wystarczające są zgodne oświadczenia zamawiającego i przyjmującego zamówienie. Nie występują tu żadne szczególne wymagania podmiotowe dotyczące przyjmującego zamówienie.

Przepisy dotyczące umowy o dzieło nie wymagają, aby była ona zawierana

w określonej formie.

Tym samym zarówno zamówienie jak i potwierdzenie wykonania dzieła nie wymagało zachowania formy pisemnej.

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do wzruszenia z urzędu zaskarżonego orzeczenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. art. 391 § 1 k.p.c.

Zasądzoną kwotę stanowi wynagrodzenia pełnomocnika powódki będącego radcą prawnym, które zostało określone na podstawie § 6 pkt 2 w związku z § 12 ust.

1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).